

----- □ *Lütfen ilk bölümlerini de okuyunuz* -----

ABD SOKAKLARINDAN

Abdullah bugün arkadaşları ile buluşup; birlikte son girdikleri sınavın değerlendirmesini yapacaklardı. Kendi sınavı gayet iyi geçmişti ama o arkadaşlarının en çok da Dilek'in sınavını merak ediyordu. Saatine baktı. Buluşma saatine az bir zaman kalmıştı. Belki de ilk kez planlanmış bir yere geç gidecekti. Erken hazırlanamadığı için kendi kendine kızıyordu:

- "Hiç insan söz verdiği saati unutmuyor mu? İnsan arkadaşlarını kendi keyfi için bekletir mi? Hem de Dileği. Offff ya offff."

Sonra tekrar saatine baktı. Kafasını sağa sola sallayarak içinden bir iki zaman ve mesafe hesabı yaptı. Biraz rahatlamıştı:

- "Hımm en fazla 5-6 dakika gecikirim. Oda o kadar önemli değil. Onlar çayları söyleyene kadar ben giderim. Hem şurada topu topu 5 dakika geciktim diye beni dövecek değiller."

Önce sevindi. Sonra yüzü tekrar asıldı ve tekrar kendine kızmaya başladı:

- "ya... 5 dakikada olsa hak haktır de mi? Beni neden beklesinler ki?"

Gerçi fazla bir yolu da kalmamıştı. Mahalleden bayağı uzaklaşmış nerede ise varmak üzereydi. Elerini gözlerinin üzerine siper ederek kalan yola baktı. Sonra geriye dönüp geldiği yola tekrar baktı. Ardından oturdukları mahalleyi aşağıdan yukarıya kadar süzdü. Bir kendi oturdukları Türk mahallesine birde arkadaşlarının oturduğu Amerikan mahallesine baktı. Kendi mahalleleri dağın yamacına kurulmuştu. Oysaki Amerikan Mahallesi dümdüz bir araziye kurulmuştu. Ne de güzel görünüyordu uzaktan Amerikan Mahallesi. Hepsi bir hizada inci tanelerinin ipe dizili hali gibiydiler. Başını diğer tarafa çevirdi kendi mahallesine baktı. Evler dağın yamacına sanki gelişi güzel serpilmiş gibi karma karışık duruyordu. 18 yaşını çoktan doldurmasına rağmen halen ailesinin yanında bu mahallede oturduğu için kendine kızdı. Ardından bu mahalleden bir türlü taşınıp aşağı mahalleye yerleşmeye yanaşmayan babasına kızdı. Hatta bu mahalleye gelerek buraya ev temelini kazan dedesine, amcasına velhasıl mahalleye baktıkça aklına gelen herkese kızılıyordu. Zaten bu mahallenin dağın yamacında olması onu büsbütün sinirlendiriyordu. Çünkü eve gidiş gelişleri ölüm gibiydi. Hele hele eve giderken, birde otobüsü kaçırdığı zamanlar... Hele birde akşamları, anam anam birde havanın soğuk olduğu zamanlarda... Böyle zamanlarda büsbütün eve gitmek istemiyordu. Hatta bu yüzden az mı arkadaşı Adrian'ın evinde kalmıştı. O günler geldi birden aklına, tekrardan kendi kendine konuşmaya başladı:

-“Ah o mahalle ne kadar ferah, çarşı merkezine yakın, yürüme gitsen bile hiç vakit almıyor ve insan hiç yorulmuyor. Sonra, herkes bir apartmanda kendi evinde. Ne kimsenin çocuğu onu rahatsız ediyor nede onun çocukları kimseyi. Ne zamansız kapı çalmalar var ne de akşam oturmaları. Kapat kapını gir içeri. En kısa zamanda bir yolunu bulup taşınmalıyım oraya.”

Kafasında Amerikan Mahaltesinde yaşam hayalleri ile yoluna devam etti. Geriden bir tek araç bile gelmiyordu, gelse belki araba ile aşağıya kadar inebilirdi. Ama sanki bugün bu arabaların kökü kesilmişti. Tek tük belediye otobüsü geliyor onlara da binmek istemiyordu:

- “Şurada 5 dakikalık yol kaldı öğrenci adamım, bunun için otobüs parası mı vereyim? Yürürüm biraz daha.”

Yürümeye devam etti. Yolu düzlüğe ulaşmıştı. Bundan ötesi kolaydı. Şehir merkezine yaklaştıkça şehrin gürültüsü de artmaya başladı. Gürültü de artmıştı araç ve yaya trafiği de. Şimdi birde kaldırımda kendisine omuz atan yayalarla, kapalı olan yolda üst geçit arama ile mücadele edecekti.

Köşedeki MC Döners dükkânını geçer geçmez, arkadaşları ile buluşacakları kafe görüldü. Camdan görebildiği kadar hemen hemen hepsi gelmişti. Dileği görünce adımlarını iyice hızlandırdı. Bir an önce kafeye girmek istiyordu. Offff şimdi sanki insanlar daha çok üzerine üzerine geliyordu. Maraton koşucusu gibi sağdan soldan adamları sıyırtarak bir bir geçip kafeye ulaştı.

Abdullah sonunda kafeye gelmişti. İçeride 6 arkadaşı vardı. İlk olarak gözüne dilek ilişti. Masanın cama yakın köşesine oturmuş sanırım oda Abdullah'ı beklemekten sıkılmıştı. Dileğin hemen yanında Safiye ve Saliha kardeşler, Barbara, Karla, Ahmet ve Adrian vardı.

Abdullah doğruca masalarına gitti. Hepsi ile teker teker selamlaştı. Yan masadan bir sandalye alarak masanın bir köşesine ilişti. Elinde çayları yudumlarırken dün oldukları sınavdan konuşmaya başladılar. Neden sonra konuyu Ahmet açtı, Abdullah'a dönerek:

- “Eeee Abdullah masaya en son sen geldin. Bugün çaylar senden.” Dedi. Der demezde daha Abdullah ağzını açmadan Dilek onu savunur gibi atıldı:

- “Sen bu kadar hiç gecikmezdin. Yolda başına bir iş mi geldi yoksa?” Dilek’in bu hali Abdullah’ın hoşuna gitmişti. Demek onu gerçekten seviyordu. Yoksa neden hemen onu savunma durumuna geçsin ki? Dilek ailesi ile birlikte Amerikan Mahallesiinde yaşıyordu. Abdullah eğer onunla evlenecek olursa oda Dilek’lerin ailesinin yakınına taşınmayı düşünüyordu. Böylelikle yukarı Türk Mahallesiinden de kurtulmuş olacaktı. İşte şimdi bu konuyu açmanın tam zamanı olduğunu düşündü. Hemen vakit geçirmeden oturduğu mahalleden şikâyet ederek durumunu anlatmaya başladı.

- “İyice bunaldım... Şu bizim mahalleye gelip gitmekten. Artık bende Amerikan Mahallesiine taşınmak istiyorum. İnan size imreniyorum, hatta kıskanıyorum. Yahu mahalle desen taaa dağın nerdeyse tepesinde. Çık çık bitmez, in in bitmez. İşin aksi bugün biraz geciktim ya bir Allahın kulu gelmez mi aşağıya? Bir araba dahi gelmedi. Taki yolun sonlarına yakın iki belediye otobüsü geldi onlara ben binmedim. İşte halim bu.” Herkesin yüzünde hem Abdullah’ın bitkin ve perişan halinin üzüntüsü hem de tatlı bir tebessüm belirdi. Ama işlerinden birisi kahkaha atarak gülmeye başladı. Bu Ahmet’ti:

- “Allah iyiliğini versin emi Abdullah senin. Birde Türk Mahallesiinde oturuyorsun. Bugün Cuma ve sende tam Cuma saatinde camiye gitmeden yola çıkmışsın. Tabi hiçbir araba gelmez herkes camideydi sen yola çıktığında. Ya erken gelip çarşı camiinde kılacaktın, ya kılıp öyle gelecektin, yada zaten yürüyerek gelmişsin.”

- “Arkadaşlar ben o mahalleden sıkılıyorum. Huzursuzum. Ne o akşam akşam kapı çalmalar, ikinci çayı içmeye gelmeler, kendi bahçesi dururken başkalarının bahçesinde oynamalar. Yeter artık kendi halimde evimin kapısını kapattım mı odamda rahat rahat oturmak istiyorum. Adrian’larda kaldığım zaman içimi bir huzur kaplıyor. Ben kendimi aşağı mahalleye ait görüyorum.” Dedi ve göz ucu ile Dilek’e bakarak gülümsedi. Gülümsedi ama ilk tepkide Dilek’ten geldi:

- “Sen kendi elinin altındaki değerleri bilmiyorsun. Sizin mahallede oturmak o mahallenin huzurlu ortamında dolaşmak, manevi kokusunu teneffüs etmek için çan atıyorum ben.” Abdullah’ın yüzü kızarmıştı, utandı, kendine hayıflandı. Sevdiği kız onun düşündüğünün tam tersini düşünüyordu. Yoksa Dilek sırf o Türk Mahallesiinde oturuyor diye mi ona ilgi gösteriyordu?

- “Ya yapma dilek bu kadarda iyimser olma. Mahallenin Çocukları günün yarısını bizim yandaki evin bahçesinde oynayarak geçiriyorlar. O evde yatalak yaşlı bir teyze var. Ya bunların anne babası hiç sahip çıkmaz mı? Uyarmazlar mı çocuklarını. Ben rahatsız oluyorum onların sesinden o yaşlı kadıncağız rahatsız olmaz mı?” Ahmet Abdullah’ın lafını kesti. Tekrar gülerek konuşmasına devam etti:

- “İlahi Abdullah ben sana boşa demiyorum. Sen Türk Mahallesinde boşa yaşıyorsun. O mahallenin havasını yakalayamamışsın. Yazık sana.”

Onlar böyle konuşurken Türk Mahallesiine hiç gitmeyen Amerikan arkadaşları Barbara, Karla ve Adrian’ın da bu mahalleyi baya merak ettiği gözlerinden anlayan Dilek bir öneride bulundu:

- “Arkadaşlar ister misiniz Türk Mahallesiini gezmeye gidelim. Bakalım gerçekten Abdullah’ın bıktığı gibi mi yoksa benim özlem çektiğim gibi mi?”

Abdullah biraz mırın kırın etse de herkes bu fikre sıcak bakmıştı. Toparlanıp hep birlikte kafeden çıktılar. Çarşıdan ayrılıp beton köprünün üzerine gelmişlerdi ki, Dilek ikinci bir öneride bulundu:

OSMANLI ADALETİNDE ABD'SİZ BİR DÜNYA -10-

Dursun BAŞĞUT tarafından yazıldı.

Perşembe, 03 Temmuz 2014 18:23 - Son Güncelleme Perşembe, 03 Temmuz 2014 19:45

- “İster misiniz yürüyerek gidelim? Hem bedava spor olur.” Bu fikre bir tek Abdullah homurdandı. Nasıl homurdanmasın ki az önce bu koca yolu zar zor aşağı inmişti şimdi birde yukarı çıkıyordu. Öneri Dilek'ten gelmeseydi öneri sahibini oracıkta yere sererdi ama öneri Dilek'ten gelince mecburen kabul etti. Mahalleye doğru yürümeye başladılar. Tam iki mahalleyi de gördükleri bir noktada Dilek durdu. Abdullah'a dönerek:

- “Söyle Abdullah iki mahalle arasında ne fark var, ya da şöyle sorayım sence hangisi daha güzel görünüyor.” Abdullah hiç tereddüt etmeden gülümseyerek cevap verdi:

-----**İNŞALLAH DEVAM EDECEK**-----□